

РЕШЕНИЕ

№ 5498

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6024** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Ч. А., с адрес за призоваване гр П., [улица], ет.2, офис 12, чрез процесуален представител адв. Н. Я. от АК-П., против Решение от 04.05.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 13589/2019 г. от СРС, НО – 17-ти състав.

С обжалваното решение е потвърдено изцяло Наказателно постановление /НП/ № 23-002625/01.08.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция на труда“ – Софийска област, с което на касатора за нарушение на чл.275, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ и на основание чл.416, ал.5, вр. чл.413, ал.2 КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Релевира се довод, че съдът не е обсъдил съобразно всички доказателства по делото. Възприетата фактическа обстановка е погрешна. Въззивната инстанция не е взела предвид, че касаторът е изпълнил задълженията си по чл. 16 от ЗЗБУТ и тези фирмени документи са представени пред контролните органи. В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. По делото е постъпило становище от процесуалния представител на същия, в което излага доводи в подкрепа на жалбата. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решението на районният съд е валидно, постановено е от законен състав в рамките на правораздавателната власт. Решението е допустимо, постановено е при надлежно упражняване на правото на жалба срещу НП № 23-002625/01.08.2019 г.

Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя Б. Т. и свид. Л. Л.. След настъпила смърт при трудова злополука на строеж, изграждан от касатора, на другия ден сутринта – 29.05.2019 г., била извършена проверка от контролните органи на ответника. Тази проверка установила, че при изпълнението на арматурни работи за изграждане на стоманобетонна плоча на кога нула не е осигурено безопасно преминаване и не са изградени стабилни подложни пътеки от дървен или друг материал с широчина не по-малка от 0,30 м. като на цялата плоча нямало нито една плоскост. Всички плоскости били събрани една върху друга встрани на строежа. На място служителите на инспекцията направили снимки на строителната площадка. Контролните органи са приели, че дружеството е нарушило разпоредбата на т.6.6. от Приложение № 2 към чл.2 , ал.2 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, която определя, че при изпълнение на армировка на подове придвижването на работещи по нея се допуска само върху специално разположени пътеки от дървен или друг подходящ материал с широчина не по-малка от 0,30 м. Съставили са АУАН № 23-002625/04.06.2019г., въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление.

Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването за невярна фактическа обстановка следствие необсъждането на всички доказателства от въззивната инстанция. Районният съдия в мотивите си е изложил подробен и задълбочен анализ на всички относими към делото доказателства. Приетата от съда фактическа обстановка намира опора не само в приетите като доказателства писмени документи, но и в приложения снимков материал, особено изготвения на 28.05.2019 г. фотоалбум към огледа на местопроизшествие, осъществен от 06 РУ-СДВР. Изложени са също така мотиви защо не са кредитирани изцяло показанията на свид. Л., които мотиви настоящата инстанция споделя изцяло.

Д. на защитата на касатора, че пред контролните органи са представени документите, удостоверяващи изпълнение на изискванията по чл. 16 от ЗЗБУТ е несъстоятелен. В настоящия случай без значение е дали дружеството е изготвило съответните книжа и

документи, релевантно е дали те се спазват и дали се изпълняват изискванията на закона и подзаконовите нормативни актове по безопасни условия на труда. Дружеството е санкционирано не за неизпълнение на разпоредбата на чл.16 ЗЗБУТ, а за неизпълнение изискванията, предвидени в Наредба № 2/2004 и по-специално тези по т.6.6 от Приложение № 2 към наредбата, определящи как следва да се извършват армировъчни работи.

АУАН и НП са издадени от компетентен орган в кръга на предоставените правомощия, при спазване на процесуалните правила и правилно приложение на материалния закон.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото, въз основа направеното искане и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника за настоящата инстанция следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лв. Съдът не е властен да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на ответника за производството пред визивната инстанция при липса на заявено искане от юрк. И. в откритото съдебно заседание на 12.02.2020г., когато е даден ход на делото по същество.

Искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.05.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 13589/2019 г. от СРС, НО – 17-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област разноски по делото в размер на 80 /осемдесет / лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: